

at give denne Udskrift. Dette Forslag er saaledes, som sagt kun en Redaktionsforandring.

Derimod indeholder mit sidste Forslag under Nr. 14 til samme Paragraph en Realitetsforandring, idet det gaaer ud paa, at alle de Betalinger, som erlægges efter denne Lov, skulle kunne inddrives ved Udpantning. Denne Bestemmelse har efter min Mening ikke ringe Betydning. I Loven om de mindre Vandløb har man forglemt at indsætte en saadan Bestemmelse, hvoraf Følgen er bleven, at Synsmændene ikke sjældent have været ude af Stand til at faae deres Tilgodehavende; thi naar de ikke ved selve Kjendelsen have reserveret sig, at Betalingen kan inddrives ved Udpantning, har Amtet været ude af Stand til at approbere en saadan Refiance til Inddrivning ved Udpantning. Jeg har derfor, som antydet, foreslaaet, at samtlige de i Paragraphen ommeldte Betalinger skulle, naar ikke anderledes er bestemt ved Forretningen, erlægges af Requirenten paa Anfordring, og kunne, om fornødiges, inddrives ved Udpantning. Jeg har valgt Udtrykkene, som jeg har gjort, fordi Lovforslaget gaaer ud fra, at Synsmændene ikke alene skulle indvarsle til Forretningen, men de skulle ogsaa bekendtgjøre dens Udsald og i fornødent Fald lade den thinglæse, Noget, som ganske vist er hensigtsmæssigt; men er dette deres Pligt, forekommer det mig at være naturligt, at Betalingen til dem kan inddrives ved Udpantning, saaledes som Tilfældet er med hvad der skal erlægges til Medlemmerne af Landvæsenkommissionen. Det er en Bestemmelse, som det kan være nødvendigt at faae ind i Lovforslaget, ligesom ogsaa mit Forslag med Hensyn til Bekjendtgjørelsen, der omhandles i § 5, saavel som det Forslag, der gaaer ud paa, at Thinglæsningen af Synsmændenes Kjendelse ikke finder Sted, før Appellationsfristen er forbi; thi om ogsaa de andre Forandringer kun maae ansees for mindre væsentlige, troer jeg dog, at disse Bestemmelser ere af en saadan Betydning, at de bør optages i Loven, og jeg tillader mig derfor specielt at anbefale dem til Antagelse af det ærede Thing tilligemed de øvrige mindre væsentlige Forslag, som jeg har tilladt mig at stille.

H. M. Petersen: Det ærede Medlem, som nys havde Ordet, siger, at den legale Opsfattelse af Ordet „Forstrand“ er den, at Forstranden indbefatter det Areal, der strækker sig fra daglig Vandstand og indtil Seilbybet. Jeg veed ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Visshed, at det er den legale Opsfattelse deraf, og selv om en enkelt Dom om et enkelt Spørgsmaal skulde være falden ud saaledes, kan jeg ikke troe, at det kan afgive Præjudicat for, at det ubetinget skal gjælde for enhveromhelst Strækning paa Danmarks Kyster. Danmarks Kyster ere som bekjendt saa forskellige og ueensartede, at jeg ikke kan troe, at der kan gives nogen almindelig Bestemmelse i saa Henseende, og skulde der gives nogen, er det efter mit Begreb ubilligt, og da Danmarks Kyststrækning overhovedet er saa ueensartet og grundforskjellig, kan jeg for mit Vedkommende ikke stemme for det foreliggende Lovudkast, medmindre det bliver væsentlig forandret. Der er en ganske overordentlig Forskiel paa, naar Havet ved daglig Vandstand møder en høj Skrant, Klit eller fremslaaende Kyst, hvis Fod det beskyllet, og hvor Hav og Jord møde hinanden paa en flad, jævnt nedadstigende Kyststrækning. Hvor det sidste er Tilfældet, kan det ikke undgaaes, at der ovenfor daglig Vandstand gives en større eller mindre Strækning, som hører til Havet, skjøndt det ikke ved daglig Vandstand gaaer derover, og der har Praxis mangfoldige Steder medført, at det bliver benyttet af det Offentlige og anset for det Offentliges Eiendom, selv af de tilgrændsende Lodseiere. Jeg kan ikke troe, at en saadan Fortolkning kan bestaae med Begrebet om Havdsret, som det indeholdes i Danst Lov. Der ere flere Steder, hvor det Offentlige uden Baatale i mangfoldige Aar har benyttet ikke ganske smaae Strækninger mellem daglig Vandstand og det øvrige Land, ja at saagar selv de tilgrændsende Lodseiere have indgrøftet og indbygget deres til saadanne Kyststrækninger grændsende Forder, og jeg kan ikke troe, at det kan være rigtigt med et Pennestrøg at gaae hen ligefrem at tilkjende disse Lodseiere saadanne Kyststrækninger som en dem tilhørende Eiendom. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kender noget Lovbud i denne Henseende,